

Louie, Nefi og klaveret

Noelle Lambert Barrus
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i Taiwan.

»Klar, Louie?« spurgte frøken Li.

Louie nikkede. Han anbragte fingrene på de sorte og hvide klavertangenter og begyndte at spille. *Pling, pling, pling*. Han elskede at spille alle noderne sammen og skabe musik. Han spillede gennem hele første side og gik videre til den næste.

PLONG. Ups. Han havde altid problemer med at spille den del. Den havde en masse hurtige noder. Louie startede fra begyndelsen igen.

PLONG. Louie rynkede panden. Ikke igen.

»Det er helt i orden,« sagde frøken Li. »Lad os prøve igen, langsomt.«

Louie øvede sig sammen med frøken Li et par gange mere. Men det var stadig svært for ham at komme igennem den del.

»Denne del er vanskelig, men jeg ved, at du kan komme igennem den,« sagde frøken Li. »Tror du, at du kan øve dig lidt derhjemme, før du skal optræde?«

»Det tror jeg,« sagde Louie.

Næste dag øvede Louie sig på at spille klaver igen. Men han blev ved med at lave kludder i den samme del. *Pling, pling, PLONG*.

PLONG! Den del af sangen var svær.

Far kom ind på værelset. »Hvordan går det?« spurgte han.

Louie pegede på noderne i nodehæftet. »Denne del er virkelig svær. Jeg er nødt til at spille den del igen og igen!«

»Det ser godt nok svært ud,« sagde far. »Men det minder mig om en historie i Mormons Bog. Historien om Nefi, der tager tilbage efter pladerne.«

Louie gjorde store øjne. »Jeg elsker den historie!« Nefi blev ved med at tage tilbage for at prøve igen. Og vor himmelske Fader hjalp ham.«

Far smilede. »Det er rigtigt. Jeg tror, at hvis du bliver ved med at prøve, så hjælper vor himmelske Fader dig, på samme måde som han hjalp Nefi.«

Louie nikkede og begyndte forfra. Far sad i en stol tæt på Louie og lyttede. Louie fokuserede på den del, der var svær. Han spillede langsomt hver enkelt node.

Så spillede Louie hele sangen igennem igen. Hver gang han spillede, blev han hurtigere. Til sidst spillede han alle noderne rigtigt. Han følte sig så godt tilpas. Han lagde ikke engang mærke til, hvor lang tid det tog.

»Sådan! Flot klaret,« sagde far

Mor stod i døren. »Det lød fantastisk, Louie!«

»Tak,« sagde Louie. »Jeg har endelig fået lært det svære stykke.«

Mor gav Louie et knus. »Jeg stolt af, hvor hårdt du har arbejdet på det.«

Den aften, hvor han skulle optræde, var Louie nervøs. Hans hjerte hamrede. Hans hænder var svedige.

Endelig blev hans navn råbt op. Han gik op på scenen og kiggede på forældrene og børnene, der lyttede. Han sagde navnet på sin sang og satte sig på den hårde bænk.

Louie tog en dyb indånding og anbragte hænderne på de skinnende tangenter. Han vidste, at han havde gjort alt, hvad han kunne. Vor himmelske Fader ville hjælpe ham.

Louie begyndte at spille. Noderne kom præcis, som han havde øvet dem. Så var det tid til det svære stykke.

Han spillede alle noderne rigtigt. Det føltes ikke helt så svært denne gang.

Endelig spillede han den sidste node af sangen. Alle klappede, da han løftede fingrene fra tangenterne. Louie smilede og bukkede. Han så sin mor, sin far og sine søstre klappe og smile. Han klarede den. Han havde prøvet igen, selv da det var svært, ligesom Nefi gjorde. Og vor himmelske Fader havde hjulpet ham. ●

